

„Pasărea de aur!...
O lucrez încontinuu!...
Însă nu am găsit-o încă!”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 780
3 - 9 iunie 2026

Aici este România! Stat suveran, nu protectorat, nu land austriac!

Cezar Adonis
Mihalache

De la diplomatic la reactiv este doar un pas... Iar mantinela unei provocări din prea multă grijă este mai subțire chiar decât linia roșie a „nedepășirilor” cerute de Europa... Dar, cu ochii în subiectul zilei, drona, nu am dat atenția cuvenită unei intervenții destul de brutal-„diplomatice” a Austriei... Care și-a convocat ambasadorul rus de la Viena pentru incidentul produs la... Galați! Galați, de România! Încă... Pentru că, privind „la rece” lucrurile, „drona ca drona... Dar ce facem, ca reacție, cu o intruziune a unei alte diplomații decât cea a noastră?!... În fond, era inevitabil să se întâmple un astfel de incident major... Pentru că asta înseamnă să ai un război la graniță... Iar întrunirea CSAT -ului își avea rostul, logic și rațional (dar, nu întotdeauna, ceea ce este logic și rațional este și necesar, nu-i așa?!), așa că „sensul” convocării consiliului de apărare rămâne cu mari puncte de suspensie, și chiar ghilimele, dacă a fost vorba doar de redactarea pe repede înainte a variantelor „de lucru” (înghițim în sec, băgăm capul în nisip sau reacționăm prin interpelări ale aparatului diplomatic rus; noi, și nu alții, recte Austria?!)... Pentru că, un asemenea incident era previzibil (și pare a fi fost mai degrabă de natură „tehnică” decât o provocare voită la adresa României și a limesului NATO), iar, dacă de la începutul războiului din Ucraina și până acum, nu au fost imaginate scenariile oricând posibile, și metodologiile de acțiune (și ca intervenție, și ca gestionare a isteriei de pe social media) pentru situația în care o dronă (Doamne ferește(-ne) de o rachetă rătăcită!) lovea o zonă civilă, fie o clădire izolată – precum în Polonia, fie o aglomerație urbană, sau chiar una militară (de la infrastructuri fie și abandonate la unități având un statut de importanță maximă pentru securitatea țării, a populației, a industriei și economiei), înseamnă că de-gringolada este deja în sine act de guvernare... Pentru că, în astfel de cazuri, o țară își arată puterea, hotărârea, organizarea, mărția date de forța ei militară de intervenție, fără a lăsa totul, cel puțin în primele ore, pe seama mecanismului civil, de la ISU la pom-

pieri... Dar, cum-necum, la acel moment, armata noastră avea ea propriile incidente, aproape la aceeași oră, prin accidentul rutier (militar!) dintre transportatoarele aflate în deplasare prin țară...

Or, cum ar fi fost oare interpretate lucrurile (și nu neapărat doar în „social-media”) dacă lovirea blocului de locuințe din Galați s-ar fi produs simultan cu un alt accident nefericit, cel din poligonul militar unde se efectua o defazectare controlată (!) de muniție (și care avut loc cu numai câteva zile înainte) ori, mai apoteotic pentru scenariile de drept conspirativ, dacă drona „pica” la Galați chiar în ziua în care, în București, explodau transformatoarele de la o importantă centrală, eveniment „în repetiție” chiar, pentru a nu mai vorbi despre ce ar fi fost dacă totul s-ar fi suprapus cu suspecta deflagrație din urmă cu mai multe luni din blocul (tot din București!) nici până astăzi stabilizat măcar cu piloni de susținere?... E drept, atunci puteam trage lejer concluziile... Plecând de la singura certitudine pe care o aveam: că autoritățile și guvernanții nu sunt doar depășite, ci, mai grav, sunt și nepăsătoare în asumarea mecanismelor de manageriere a riscurilor...

De aceea, nu drona de la Galați este cu adevărat subiectul... Pe fond, putea fi și rusească, deturnată de interferențele ucrainiene și intenționat prăbușită pentru a forța activarea de către România, ori de un alt stat european, în numele nostru (atenție la Austria!) a articolelor 4-5 ale Alianței NATO, putea fi rusească, eventual deviată de la traiect din cauze tehnice, putea fi chiar ucraineană, tot pentru a forța mâna Europei și a alianței NATO, strecurată pe sub roii de drone (cine le număra și, mai ales, cine le-ar fi identificat eventualele rămășițe pentru a stabili proveniența certă?)... Putea fi vorba dară de operațiuni sub steag fals... Mai ales că nu ar fi fost prima încercare de atragere a NATO și UE de cealaltă parte a liniei roșii...

Nu contează a cui a fost drona! Punct! Că a fost cert rusească sau ucraineană... Sau din cauza cui s-a prăbușit; intenționat, urmare a interferențelor radio, sau din cauze tehnice... Importantă este reacția Austriei... Care a chemat la explicații, pentru o dronă căzută la Galați, ambasadorul

rus de la Viena... Deși incidentul s-a petrecut pe pământ românesc! Pe teritoriul unui alt stat suveran! Nu într-un land austriac! Drept care, fie și dacă a fost doar o interpelare „tangentială”, acțiunea Austriei de convocare a ambasadorului rus pentru explicații pentru o dronă prăbușită în România, depășește diplomația „de sprijin” a unui stat în favoarea altuia... Mai ales că nimeni nu i-a solicitat ajutorul... Suntem, astfel, în fața unei interferențe grave. În care un stat UE vorbește în numele nostru. Dar aici nu este Austria! Iar asta ar trebui să fie reacția aparatului nostru diplomatic la intervenția austriacă. Deocamdată, doar una diplomatică. Dar nu de acolo încep oare toate pocinoagele? Nu de la drumuri „de pace” pavate cu intenții de „bine”?... Și nu, nu este un amănunt banal... Fie el și neobservabil de sub pleiada de reacții internaționale... Pentru că astfel de acțiuni pot duce la acțiuni fără drum de întoarcere... Chiar dacă lucrurile se dovedesc ulterior a fi fost cu totul altceva... Să ne amintim de isteria din Polonia, aflată aproape de activarea articolelor 4-5 ale Alianței NATO, când totul s-a dovedit a fi doar urmare unui exces de zel, și de interpretare pe linia analfabetismului (politic) funcțional militar, deh!, că și acolo există „deficiențe”, a unui general polonez... Să ne amintim și de provocarea din Bulgaria, când Sofia, mult mai matură decât multe cancelarii occidentale cu ifose de superioritate, a refuzat să se arunce în invocarea articolelor NATO, menționând dreptul de a verifica lucrurile, dovedindu-se că era vorba despre o dronă submarină eșuată... Or, dacă la următorul posibil astfel de incident, Austria, sau un alt stat parte a camarilei dornice de război fierbinte în Europa, va solicita activarea articolelor NATO pentru incidente din România, cum o să răspundem noi când o să ni se spună că totul s-a făcut în numele sprijinului diplomatic? Similar cazului de acum! Când nu am reacționat, chemând ambasadorul Austriei la MAE pentru a da explicații vizând acțiunea austriacă de pe mantinela provocării... Căci, de la diplomatic la reactiv este doar un pas...

C.C.R.- a decis: Drona a fost rusească!

Petru
Jipa

Mergem pe muchie de cuțit, nu pe creste de munți, ci cu degetele mari pe joystick-uri, ochii fixați pe ecrane pâlăitoare care urmăresc drone peste ceruri îndepărtate. În timp ce atenția noastră este magnetizată de zumzetul mașinilor fără pilot și de teatrul de război la distanță, o forță mai liniștită, mai insidioasă, prinde avânt sub picioarele noastre: inflația, răbdătoare și prădătoare, erodând puterea de cumpărare cu câte un punct procentual. Această asimetrie în vigilență nu este accidentală, este structurală. Teatralitatea geopolitică oferă claritate narativă și exemple morale: prieten sau dușman, atac sau retragere. Inflația, în schimb, este un antagonist cu mișcare lentă, fără uniforme, fără fronturi, doar dobândă compusă, stagnare salarială și golirea liniștită a securității clasei de mijloc. Nu explodează; se evaporă: economii, certitudine, contracte sociale, precum ceața sub un soare care răsare pe care refuzăm să-l numim. Mai rău, chiar tehnologiile pe care le implementăm pentru a afirma controlul în străinătate accelerează adesea fragilitatea internă. Sancțiunile se extind în lanțurile de aprovizionare. Cheltuielile militare elimină investițiile sociale; tranzacționarea algoritmică amplifică volatilitatea pieței, în timp ce băncile centrale, prinse între căldura inflaționistă și frigul recesiunii, răsucesc politica monetară precum un cadran pe un termostat defect. Operatorul de drone vede coordonate; factorul de decizie vede grafice; cetățeanul simte doar strângerea curelei, totuși, nicio instituție nu deține imaginea completă. Confundăm reacția cu strategia, spectacolul cu suveranitatea. A monitoriza traiectoria de zbor a unei drone până la centimetru, ignorând în același timp creșterea cu decibeli a indicilor de preț, nu este o supraveghere, este o abdicare. Inflația nu declară război; anexează. Nu încalcă granițele; rescrie bugetele, redefinieste demnitatea, reconfigurează viitorul în tăcere, sistematic, fără a se trage un singur foc de armă. Așadar, nu vă întrebați unde va ateriza următorul atac al dronei, ci unde va ateriza următorul vostru salariu, în termeni reali, anul viitor. Câmpul de luptă nu s-a mișcat. Și-a schimbat doar forma: de la teren la timp, de la teritoriu la încredere. Și cea mai periculoasă altitudine nu este de 4500 de metri, ci cea la care nu mai privim în jos. Am găsit prin casă o monedă de 100 de lei din 1992, nu o mai țineam minte că a fost, o sută de lei de metal. Mi-am pus întrebarea ce puteam să fac cu ea și ce mai înseamnă astăzi. În 1992, o bancnotă sau monedă de 100 de lei avea exact valoarea sa nominală, dar puterea de cumpărare a scăzut drastic pe parcursul anului din cauza unei inflații. Pentru a înțelege ce reprezenta această sumă la nivelul anului 1992: Ce cumpăram: Putea acoperi costul câtorva kilograme de

pâine, 1-2 litri de ulei sau câteva bilete pentru transportul în comun. Valoarea astăzi: Din cauza inflației cumulate uriașe din anii '90 și a denominării (tăierea zerourilor) din 2005 (unde), puterea de cumpărare a sumei de 100 lei din 1992 echivalează astăzi cu o fracțiune infimă de ban. Valoare numismatică: Monedele de 100 lei din anul 1992 se vând astăzi la colecționari (pe platforme precum OLX sau Okazii) la prețuri cuprinse între 5 și 15 lei, în funcție de starea de conservare și de anumite detalii rare (cum ar fi poziția codiței cifrei 9) 1992 a fost un an în care 100 de lei încă sunau ca o sumă reală, un teanc de hârtii sau o monedă de metal care transmitea impresia de stabilitate. Dar în spatele acestei valori aparente se afla o înșelăciune: inflația, care se strecura prin țară ca un tâlhar invizibil, începuse deja să erodeze realitatea. Ceea ce la începutul anului era suficient pentru o pâine, doi litri de ulei sau o călătorie cu tramvaiul, la sfârșitul anului era doar o umbră a ceea ce era odinioară. Moneda își pierduse sufletul, nu printr-un colaps brusc, ci printr-o decădere lentă și inexorabilă care a transformat viața de zi cu zi a oamenilor într-un fel de coșmar economic. Inflația nu este doar o valoare numerică pe o foaie de statistică; este un proces care subminează încrederea în ceea ce deține cineva. O monedă de 100 de lei din 1992 putea oferi încă un anumit grad de siguranță pe atunci, cam ca o cămașă veche, familiară, pe care o poți purta încă, chiar dacă se rupe la cusături. Dar, cu fiecare lună care trecea, se strângea din ce în ce mai tare, până când, în cele din urmă, nu mai încăpea. Moneda, cândva un simbol al valorii, a devenit un artefact, nu datorită materialului din care era făcută, ci datorită poveștii pe care o spunea: a unei țări care se lupta să iasă din haosul tranziției, în timp ce prețurile creșteau ca un curent constant și neobosit. Era o marmoră, nu mai era un bun. Astăzi, aproape trei decenii mai târziu, moneda din 1992 este o piesă de colecție uneori disponibilă pentru 5 lei, altele pentru 15. Nu pentru valoarea sa monetară, ci pentru memoria sa. Ne amintește că banii nu sunt doar numere pe hârtie, ci o relație de încredere între oameni, instituții și timp. Inflația nu a slăbit doar puterea de cumpărare, ci și credibilitatea monedei în sine. Și când privim astăzi această monedă, vedem nu doar o relicvă istorică, ci o metaforă: cândva reală, acum este doar un fragment, o mică ruptură în lanțul trecutului care ne întrebă: Ce rămâne când ceea ce consideram sigur dispăre în aer? Povestea monedei de 100 de lei din 1992 nu este doar o poveste despre economie, este o poveste despre încredere, supraviețuire și realizarea dureroasă că unele lucruri, odată pierdute, nu se mai recuperează niciodată. Și poate aceasta este cea mai amară lecție: că cea mai mare inflație nu constă în prețuri, ci în încrederea noastră în viitor.

1946-2026 – „Ani de ani de tristă amintire”

Ion
Măldărescu

La 1 iunie s-au împlinit 80 de ani de la asasinarea la Jilava a Mareșalului Ion Antonescu. Tot în acest an, la 22 decembrie, se vor împlini 37 de ani de la lovitura de stat gorbaciovistă împotriva statului român liber și independent soldată, printre saltele și cu asasinarea primului Președinte al României – 80 și Nicolae Ceaușescu. Acum, în anul 2026, la 80 și respectiv 37 de ani de la cele două crime

conducerea statului ajunsă pe mâna cozilor de topor ale străinătății – Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu, Klaus Iohannis și Nicușor Dan -, re-cumpărați la cinci ani cu o sticlă de ulei și un kil de zahăr a rămas dezorientată și lipsită de reacție.

În toți acești ani „de tristă amintire”, Președintele Țării, Primul ministru și miniștrii nu au dat niciodată socoteală pentru perioadele în care au distrus România, așa cum este obligat să procedeze și gestionarul celui mai mic „Aprozar”. Îmi amintesc că, în urmă cu niște

măcar 10Kv c.a. înainte de a fi înscăunat. Dacă proba s-ar fi aplicat, măscăriciul Mucolini și piratul Bolojan n-ar fi ajuns nici măcar să pupe scaunele pe care stau. Se pare că de Bolojan am scăpat, dar când va da socoteală pentru dezastrul economic în care a adus România?

În aceste împrejurări catastrofale pentru Neam și Țară, nu putem ignora că la 1 iunie 1946, cu o zi înainte de împlinirea vârstei de 64 de ani, Mareșalul Ion Antonescu și alți trei colaboratori ai săi au fost împușcați. Ion Antonescu decisese în-

buchet de flori pe mormânt, dar cei care l-au asasinat i-au incinerat cadavrul pe care îl ceruseră mama sa, Lița Baranga și soția sa. Nu se știe unde a dispărut cenușa Mareșalului. În concluzie, anii 1946-2026 și 1989-2026 sunt ani de tristă amintire în istoria României prin dramatismul evenimentelor care au marcat începutul impus al comunismului, prin asasinarea patriotului Mareșal și, respectiv, sfârșitul regimului ceaușist prin lovitura de stat și asasinarea unui alt patriot, Nicolae Ceaușescu.

Întotdeauna, chiar dacă un ne înțelegem de fiecare dată!”. Asta trebuie să-i învățăm pe români – mai ales acum, în vremuri de restriște – nu să-i lăsăm să cadă în capcanele neprietenilor neamului românesc, scuzând sau preamărind trădarea și incompetența unul președinte-caricatură și a unui guvern trădător de țară vândut străinilor. Măcar acum, când ni se vrea capul, aveți înțelepciunea, puterea și curajul să treceți peste animozități. Dacă nu vreți să piară Țara, cum vor neprietenii alogeni și slugile lor autohtone, dați frâu liber

„Starea națiunii” merge din rău spre dezastru. Trăim într-un climat economic fragil, caracterizat prin recesiune economică, deficite, datorii financiare uriașe, stagnare, sărăcie, probleme sociale, inflație ridicată, criză și instabilitate politică semnificativă. După lovitura de stat din decembrie 1989, la cârma României s-au cățarat o puzderie de cozi de topor și trădători de țară care n-au dat nimănui socoteală pentru faptele lor comise pe timpul guvernării. Jaful vânzării fabricilor și uzinelor românești au dus, sine die, la „evaporarea” locurilor de muncă, astfel încât milioane de români au plecat peste hotare cu iluzia că le va mai bine lor și familiilor lor. Cretinii comandați din exterior precum Traian Băsescu au încurajat expatrierea, iar excursioniștii profesioniști pe banii românilor precum Klaus Iohannis și măscăriciul Mucolini au profitat. Plebea, înșelată de

ani, anual, starea de sănătate a Președintele SUA era făcută publică, dar și în țara de peste marea gârlă obiceiul a dispărut. Așa s-a ajuns ca România să fie condusă de un rătăcit mintal, iar America, una din puterile lumii, să încapă pe mâna senilului Biden și a psihopatului Trump, aducând planetă în pragul unui război nuclear.

În România postdecembristă, politicul a dominat fără-de-legile. Niciodată vreun președinte sau ministru nu a prezentat vreun certificat medical de sănătate înainte de a fi înscăunat pe fotoliul nemeritat. În sistemul energetic, care, să-l mulțumim Domnului, încă mai „trăiește”, sunt criteriile care ar trebui impuse și conducătorilor statului: supunerea la proba eliminatorii de încercarea cu tensiune mărită conform normelor. Propun ca orice posibil viitor conducător să fie supus acestei probe prin aplicarea unei tensiuni de

trarea României în Al Doilea Război Mondial de partea puterilor Axei și pe baza promisiunilor lui Adolf Hitler că teritoriile românești pierdute în 1940, ca urmare a Dictatului de la Viena și a Pactului Ribbentrop-Molotov, vor fi retrocedate. La 23 august 1944, în plin conflict militar, comițând un act de trădare națională, Regele Mihai I l-a arestat pe Mareșal și l-a predat, împreună cu câțiva colaboratori, inamicului (URSS). După doi ani de detenție în URSS, a fost retrimis în țară, „judecat” de Tribunalul Poporului (imitație a Tribunalului de la Nürnberg) și asasinat la Jilava în Valea Piersicilor. Mareșalul Ion Antonescu și primul Președinte al României au fost cei mai mari patrioți pe care i-a avut Neamul Românesc în ultimul secol, înainte ca Țară să fie goliță de marile sale bogății naturale și să ajungă un teritoriu sub ocupație militară străină. Astăzi, Mareșalul merită un

Anul 1946 a fost cel al consolidării regimului prosovietic. România a fost lovită de o secetă cruntă, suprapusă peste jaful economic al ocupantului și instalarea forțată a regimului condus în majoritatea lor purtători ai Stelei lui David, veniți odată cu Armata Roșie. Perioada a fost marcată de o foamete nemiloasă, care a dus la moartea a peste 100.000 de oameni, majoritatea copii și bătrâni, în special în regiunea Moldovei. De asemenea, a fost anul alegerilor falsificate și al consolidării dictaturii. Anul 1989 a fost anul sângeros al loviturii de stat și al asasinării președintelui Nicolae Ceaușescu, când peste 1.166 de români și-au pierdut viața, mințiți fiind că participă la eliberarea României.

„Fii bun, fi drept și nu uita că deasupra intrigilor și urilor este Patria, este veșnicia neamului și că acolo trebuie să ne întâlnim

rațiunii și aruncați veninul care vă amărăște sufletele. Purtați-vă cu înțelepciune și nu vă lăsați prinși în capcana vechiului adagiu „Divide et impera”. Învățați din cele trecute, dar priviți înainte. Nu dați cu piatra, e inutil; construiți, dacă aveți cugetul curat.

Români, acum, la 80 de ani de la asasinarea Mareșalului patriot, opriți-vă o clipă și puneți o floare la Mormântul Soldatului Necunoscut.

Pentru Mareșal.
Amin!

Unde ajung banii din programul „Safe”: „Rheinmetall”, fosta mașinărie de război a regimului nazist...

Ionuț
Țene

Interesant este că drona rusească lovită de aviația ucraineană, care a căzut pe un bloc dintr-un cartier muncitoresc al Galațiului noaptea, la ora două, și a fost filmată ciudat în direct de turiști ucraineni — care, suspect, nu aveau somn — a doua zi justifică cumpărarea de echipament scump german de la fosta firmă controlată de Hermann Göring. Această coincidență este suspectă: cade drona pe un bloc fără să fie doborâtă de aviația română, care o identificase, ceea ce creează un impact emoțional, iar a doua zi statul român semnează contractul cu nemții. Minis-

statului nazist, integrată în mecanismele economice conduse de Göring și transformată într-un loc de suferință pentru zeci de mii de muncitori forțați. Azi firma vrea să controleze înarmarea U.E., cu acordul Bruxellului?

Fondată la 13 aprilie 1889 de inginerul Heinrich Ehrhardt, Rheinische Metallwaren- und Maschinenfabrik Aktiengesellschaft — viitoarea Rheinmetall — răspundea cererii imperiale pentru tuburi și muniție. După Primul Război Mondial, restricțiile impuse Germaniei prin Tratatul de la Versailles au forțat firma să se reorienteze spre producție civilă: locomotive, utilaje agricole, mașini de scris. Criza economică din anii 1920 a pus compania în

facilități strategice, printre care complexul de la Unterlöß, destinat testării și producției de muniție și blindate. În 1936, Hermann Göring preia responsabilitatea Planului de Patru Ani, un program menit să pregătească economia germană pentru război total. În 1937 el înființează Reichswerke Hermann Göring, un conglomerat de stat destinat să regionalizeze și să supravegheze industria grea. În 1938, acțiunile statului la Rheinmetall-Borsig AG sunt transferate acestui concern; compania își pierde independența corporativă, conducerea este politizată, iar deciziile de producție sunt subordonate ministerelor militare. În această perioadă, Rheinmetall proiectează și pro-

Ravensbrück. Condițiile erau brutale: ore lungi de muncă, subnutriție, bătaie, expunere la substanțe toxice și, în multe cazuri, un regim de „exterminare prin muncă”. Cazuri tragice documentate includ Unterlöß, unde peste 5.000 de muncitori forțați au lucrat în condiții inumane, iar o creșă destinată copiilor muncitoarelor deportate funcționa efectiv ca un loc de neglijare mortală. La Sömmerda, peste o mie de femei evreice aduse din Buchenwald au fost obligate să asambleze muniție în condiții precare; mulți și-au pierdut viața.

La sfârșitul războiului, în 1945, multe dintre facilitățile Rheinmetall erau avariate sau distruse de bombardamentele aliate.

ca parte a procesului german de confruntare cu trecutul (Vergangenheitsbewältigung). Povestea Rheinmetall este una dintre multiplele fațete ale convergenței dintre industrie și stat într-un regim totalitar. Rheinmetall este azi mulțumită financiar de banii oferți de statul român, într-o vreme când Bolojan a luat bani de la copii, femei, școlari, persoane cu handicap ca să salveze clientela politică. Chestiunea cu drona de la Galați nu are nicio logică într-o chestiune rațională. Pare doar interesul uriaș de PR pentru achiziționarea de armament și eventual implicarea în război a României? De când e lumea și pământul, războaiele se pregătesc mai

terul Apărării Naționale, prin Direcția Generală pentru Armamente, a anunțat vineri noaptea că a semnat mai multe contracte prin programul SAFE cu nemții de la compania Rheinmetall, în valoare de aproximativ 2,5 miliarde de euro. Compania, un gigant al industriei de armament din Europa, a fost implicată, în trecut, într-un scandal de corupție în Grecia. Rheinmetall nu a fost creată de Adolf Hitler sau Hermann Göring, dar sub regimul lor a fost transformată într-un instrument al producției militare de masă. Istoria companiei ilustrează modul în care o firmă industrială privată din Republica de la Weimar a fost absorbită de interesele

pericol, iar în 1925 statul german, prin holdingul VIAG, a achiziționat pachetul majoritar de acțiuni (aproximativ 52%). Odată cu venirea la putere a lui Adolf Hitler în 1933, Germania și-a schimbat prioritățile economice: reînarmarea a devenit politică de stat, desfășurată adesea pe căi clandestine. Ca firmă aflată sub influență publică, Rheinmetall a fost repusă rapid în slujba programului de înarmare, devenind un pilon al producției de artilerie și muniție. În 1936, la ordinul regimului, Rheinmetall fuzionează cu Borsig, renumitul constructor de locomotive și utilaje grele, rezultând Rheinmetall-Borsig AG. Sunt construite noi

duce componente esențiale pentru războiul nazist: tunul antitanc de 7,5 cm PaK 40, piese pentru tunurile anti-aerene Flak (inclusiv pentru celebrul 8,8 cm Flak) și armamentul principal al tancurilor Panther și Tiger. Pe măsură ce bărbații germani sunt mobilizați pentru front, deficitul de forță de muncă din fabrici devine critic. Regimul introduce la scară largă munca forțată. Rheinmetall-Borsig, ca parte a mașinăriei statale, recurge la forță de muncă din prizonieri de război (în special din Uniunea Sovietică), civili deportați din Polonia, Ucraina și Belarus (Ostarbeiter) și deținuți transferați din lagăre precum Buchenwald, Gross-Rosen sau

Managementul companiilor implicate a fost supus proceselor de denazificare, iar Reichswerke Hermann Göring a fost dizolvat de autoritățile aliate. Hermann Göring a fost condamnat la moarte la Procesele de la Nürnberg, deși s-a sinucis înainte de execuție. Sub presiunea supraviețuitorilor și a societății civile, în 1966 compania a înființat un fond de compensare (2,5 milioane DM) pentru foști muncitori evrei supuși muncii forțate. În prezent, Rheinmetall AG recunoaște această perioadă întunecată a istoriei sale: sprijină cercetări istorice și susține monumente comemorative în orașe precum Düsseldorf și Unterlöß,

întâi psihologic și sunt o afacere pentru imperii și cei bogați. Din păcate, mor tinerii și cei mulți și săraci în războaie, fără să știe că sunt doar niște „pinguini” sau ”carne de tun”. Puterea în România trece de la Franța la Germania. Nemții nu uită și nu iartă, la fel ca Moscova? Iar când Germania controlează înarmarea Europei războiul e aproape? Așa cum ne-a arătat istorie trecută din secolele XIX și mai ales XX. Războiul e tot mai aproape?

Tu, Fiică Basarabie, nu te lăsa învîtregită de interesele lotrilor vremelnici!...

Cezar Adonis
Mihalache

Întrebarea ne doare, ne arde, ne mistuie... Ne seacă a nevoie de a o pune... Căci, totuși, noi, noi cum ar trebui să ne simțim?... Cum ar trebui să ne fie simțul, crezul, încrederea, doinirea de Patrie-Mamă și fiică în aceste clipe?... În care Chișinăul spune întregii Europe că are în buzunar „variante B” a intrării în UE: prin reunirea cu România... Păi’ asta a ajuns Patria-Mamă pentru conducătorii Moldovei? „Varianta B”, de la și alte?... Cum i-am mai putea privi noi în ochi pe toți acei semeni ai noștri din Țară care, pentru Fiica Basarabia, au acceptat atâtea și atâtea sacrificii?... Ce le-am mai putea spune bătrânilor, mamelor, copiilor, ce vor fi crescut și ei între timp, ajungând a-și pune de drept propriile întrebări, de la care am tot luat atâtea decenii pentru a ne ajuta frații?... Cu donați, cu împrumuturi nerambursabile (nu de către ei, ci mereu rostogolite în bugetele Patrie-Mamă, căci, oare, ce mamă nu ar da tot ce are mai bun fiicei sale?!), cu energie electrică și gaze, combustibili... Toate, fără de preț pentru urgențele pe care le aveam, dar și fără de preț pentru încasările la visteriile noastre... Cum ar trebui să ne

numim, noi singuri, în urma acestei palme trântite, nu de Europa, nu de alte țări pizmașe spre dimensiunea europeană pe care am avea ca țară de drept reîntregită, ci de ea, nu Basarabia străbunilor, ci Moldova politicianilor? Căci este o grea palmă dată peste fața Patrie-Mamă... Da, sigur, o va ierta!... O vom ierta, căci, știm că nu ea, Basarabia Reîntregirii, a cuvântat... Ci aceia care o țin ostatică pentru interesele lor de arvunire... Politicienii... Aceiași oriunde în lume... Care și-ar vinde și mamele, și fiicele pentru un folos cât e mic... Și o vom ierta... Dar vom putea uita?... Vom putea uita ziua în care odrasla s-a obrăznicit mustind a interes european?... Vom putea uita această ofensă a fiicei către Patria-Mamă?... Chiar de știm că aceste vorbe pocite au fost puse pe buzele ei; și nu ea este de vină... Căci, nici de ne-am fi fost ca frații învîtregiți de timpuri, asemenea cuvinte nu ar fi trebuit să se spună... Nu dinspre aceia ce au așternut și dinspre ei poduri de flori...

Sigur, cei ce au vorbit acum a învîtregire (înnodeate pe vecie să le fie limbile!), sunt politicienii moldoveni... Aceia care, când o să-i ardă din nou frigul la urne, și nemulțumirile sociale din privațiuni și lipsuri, o să ne liniștească prin vorbe dulci, de amăgire... Că au vor-

bit „doar într-o doară”... Dintr-un interes politic european, imediat... Nu din cuget și simțire (că ei oricum nu au), ci doar pentru a-și securiza și chiar maximiza șansele de aderare la UE... Dar, într-un fel, este și vina noastră... Pentru că am asistat nefiresc de detașați la felul în care au mers spre UE cu Ucraina, alegând să treacă pragul în familia europeană, ca orfanii, de mână cu niște străini... Deși puteau fi de multă vreme în UE de ar fi ales drumul Reîntregirii cu Patria... Au ales însă un străin... Ba, încă unul ce le-a mai făcut amar de rău prin vremuri... Dar nu oamenii simplii, aceia care fac Unirile, Reunirile, Reîntregirile, și de care se tem politicienii, au ales acel drum, ci, iată, niște conducători vremelnici... Loaze, lotrii... Aceiași peste tot... Dar am tăcut la vremea respectivă... Nu i-am întrebat pe conducătorii de la Chișinău ce au primit, ce și-au arvunit pentru sine, pe și în numele de partide și false curente de țară... Ce au avut de câștigat? Ce le-a promis Ucraina, prin liderii de la Bruxelles, și nu ar fi avut în casa acasă doar în România?...

Da, astăzi, pare că Bruxelles-ul schimbă „foaia”... Iar visul Moldovei de a păși rapid în UE, cu „vecinul”, tot mai vitreg cu ea, în același ritm, se cam năruie, politicienii de la Chișinău încercând să-și

joace toate „cărțile”... Nu contează pentru ei că s-au așezat cu picioarele peste podurile de flori... Că au călcat sub ele năzuințe din cuget și simțire... Din inimă și suflet... Iar vorbele de acum ale conducătorilor politicii ai Moldovei, nu cei de un stat și un sfat cu țara, ci arvuniți intereselor bruxeleze și scopurilor ucrainiene, nu sunt poate pentru noi... Ci parte a unui mesaj (din disperare, de șantaj) la adresa unei Europe care pare că vrea să decupleze Moldova de la locomotiva ucraineană, căreia i s-a atașat, sfidând podurile istorice de flori ce o așteptau pe drumul firesc de reîntregirea cu acasă... De aceea trâmbează acum, că, dacă nu vor avea și ei un parcurs de aderare la UE similar cu al Ucrainei, vor apela la „planul B”... Și da, este o mitocănie!... Care, fie ea și „motivată” pragmatic, tot mojiție rămâne!... Și oricum, astfel de amenințări nu vor convinge UE să decidă altfel decât îi cer propriile interese... Pentru că Bruxelles -ul nu se va lăsa intimidat de mesajul pe care îl dă Chișinăul printre litere... Faptul că, „variante B”, de a intra în UE prin unirea cu România, îi va încurca socotelile, Bruxelles -ul trebuind să gestioneze, pe viitor, eventuala prezență în UE a unui stat mai mare, și la nivel de bugete, și ca număr de fotolii

de europarlamentari, așa că ar trebui să-i fie înlesnit tocmai drumul „individual”, ucrainean...

Sigur, cuvintele „politice” au fost rostite... Și ne-au durut... Ne-au amărât cu gustul trădării vitregilor politicieni ai Moldovei... Și de acum vom avea, și de n-am vrea asta, de ce să fim îndoșiți... Căci, dacă UE îi va da peste nas Moldovei, iar aceasta se va vedea obligată (sic!) să deschidă ca „dosar” imediat de aderare „variante B”, unirea cu România, câtă încredere vom mai putea avea în politicienii de la Chișinău?... Însăcunați poate în parlamentul european prin parlamentul nostru național... Cum vom mai putea avea încredințarea, sau măcar încrederea, că nu vom fi trădați mișelește din vârful scaunelor în care poate se vor fi cățarat? Că nu ne vom trezi, după ce Moldova va fi intrat în UE prin mijlocirea dată de „planul B”, unirea cu România, că vom avea parte de mișcări secesioniste?... De un soi de MoldoExit, dar nu din UE, ci din Patria-Mamă...

Sunt întrebări care dor acum... Dar mai bine să ne ardă nevoia răspunsurilor, astăzi, decât să ne vedem sfârșimata ființa națională abia reîntregită... Atunci... Într-un posibil atunci... ●

Război rece; ba e cald...

Petru
Jipa

Ah, Războiul Rece, echivalentul geopolitic a doi foști iubii care refuză să vorbească direct, dar petrec decenii întregi trimițând cărți poștale pasiv-agresive prin intermediul unor terțe părți, înarmându-și prietenii comuni și lansând ocazional sateliți doar pentru a demonstra că încă știu cum să construiască lucruri care nu explodează „intenționat”. Să fim clari: acesta nu a fost un război purtat cu baionete, ci cu planuri, nu cu tranșee, ci cu grupuri de experți și nu cu strigăte de luptă, cu comunicate de presă atent calibrate, emise la 3:17 dimineața, ora locală pentru că nimic nu spune „Nu intra în panică” mai bine decât publicarea analizei posturii tale nucleare în timpul matineului de la miezul nopții al emisiunii „Sunetul Muzicii” de la televiziunea de stat din Moscova sau Washington DC. Războiul Rece a fost mai puțin „război” și mai mult un joc de șarade cu miză mare, care a durat decenii, unde „comunism” și „capitalism” erau cele două cuvinte pe care nu aveai voie să le numești, dar toată lumea le șoptea în reportofoane, apoi îngropa casetele în buncăre de beton lângă lăzi cu cartofi deshidratați și frică existențială. Arhitectura era absurd de elegantă: două superputeri, fiecare convinsă că

cealaltă era la un semn greșit, distanța de a apăsa Butonul, dar ambele atât de îngrozite de incinerarea reciprocă încât au dezvoltat un întreg lexicon al reținerii, destindere, MAD (Distrugere Reciproc Asigurată, da acronimul este o replică cu consecințe existențiale) și „măsuri de consolidare a încrederii” (o expresie atât de liniștitoare încât ar putea adormi un focos termonuclear). Era ca și cum ai fi privit doi luptători de sumo încercuindu-se timp de patruzeci și cinci de ani, mormăind slogani filozofice, aruncând ocazional pamflete în loc de palme și oprindu-se la mijlocul postarii pentru a finanța împreună o aselenizare, doar pentru a demonstra că pot construi ceva frumos fără să arunce mai întâi în aer ceea ce ar putea fi făcut. Și oh, intermediarii! Războiul Rece nu a luptat în anumite locuri, au luptat prin ele, ca o pereche de părinți autoritari care își rezolvă divorțul redezornind dormitoare copiii lor fără consimțământ. Coreea, Vietnam, Angola, Afganistan, acestea nu erau câmpuri de luptă; erau decoruri fără să știe unde actorii principali nu apăreau niciodată, trimiteau studenți înarmați cu puști în surplus, scenarii ideologice și un număr suspect de mare de pălării nepotrivite. Istoria, în acest context, nu s-a scris, a fost externalizată, subcontractată pentru conflicte locale cu branding global și

zero clauze de exonerare de răspundere.

Chiar și tehnologia avea o logică: sateliți spion cu nume precum „Găuri de cheie” și „Pasăre mare” care priveau în jos ca niște vecini curioși verificând dacă silozul de rachete din curtea celuilalt se potrivea cu permisul de zonare; computere timpurii care umpleau camere întregi și calculau traiectoria cu viteza unei broaște țestoase deosebit de hotărâte; și infamul „telefon roșu”, un mit atât de persistent încât a atins sfințenia diplomatică, în ciuda faptului că adevărata linie telefonică era un teletip care tipărea mesaje în „engleza simplă”, pentru că, se pare, chiar și Armaghedonul necesita un verb corect și un subiect. Așadar, de ce a rămas rece? Nu din cauza virtuții, nu din cauza înțelepciunii, pentru că ambele părți au înțeles în cele din urmă ideea principală: condiția supremă a victoriei nu era câștigarea. Nu era pierderea atât de catastrofală încât să nu mai rămână nimeni să înmâneze trofeul. Războiul Rece nu s-a încheiat cu Un foc de artilerie sau un scâncet, s-a încheiat cu un oftat, o ridicare din umeri și o îmbrățișare de grup foarte lungă și foarte stângace, care a implicat independența țărilor baltice, perestroika și un singur Zid al Berlinului, ușor lovit, pe care cineva, undeva, uitase să-l înucie. Ceea ce ne lasă, decenii mai târziu, uitându-ne cu ochii

în patru la titlurile de astăzi, ciocniri cibernetice deghezate în „operațiuni informaționale”, războaie comerciale purtate cu tarife vamale în loc de tancuri și rivalitate între marile puteri care se exprimă prin emoji-uri și sancțiuni, întrebându-ne: am schimbat doar brumă cu ceață? Nu s-a terminat Războiul Rece, ci doar „hibernează”, ghemuit într-o fermă de servere din Estonia, visând la numere analogice și diplomație dial-up? Poate că adevărata lecție nu este cum să prevenim un război fierbinte, cum să recunoaștem, cu un umor negru și neclintit, că cele mai reci războaie sunt cele pe care le înghețăm, le încălzim și le purtăm din nou doar că cu Wi-Fi mai bun și subtitrări mai proaste.

Uniunea Sovietică nu s-a prăbușit, s-a dizolvat. Nu în pahare Berzelius, nici măcar cu un scâncet, ci cu finalitatea liniștită și înfiorătoare a unui ghețar care se desprinde într-o mare tăcută: o fractură structurală atât de profundă încât însăși tectonica ordinii globale s-a mișcat sub picioarele noastre. Pe 26 decembrie 1991, URSS a încetat să mai existe, nu ca un imperiu învins, ci ca o ficțiune juridică lipsită de substanță, cu instituțiile sale golite de sub control, ideologia sa abandonată, granițele sale redesenat nu prin tratat, ci prin decret administrativ și fervoare naționalistă. Ceea ce a urmat nu a fost răsăritul de soare al

eliberării, ci un amurg geopolitic ambiguu, instabil și periculos de neexplorat. Pericolul imediat nu era doar haosul, ci instabilitatea structurată: o lume brusc lipsită de busola sa bipolară. Timp de aproape o jumătate de secol, Războiul Rece funcționase, oricât de periculos, ca un mecanism de reglementare pervers. Distrugerea reciproc asigurată impunea disciplină; rivalitatea ideologică, oricât de goală, oferea coerență narativă; chiar și spionajul și războaiele prin interpuși funcționau în cadrul unor linii roșii tacite, chiar dacă nerostite. Odată cu prăbușirea sovietică, acea arhitectură a dispărut, nu a fost înlocuită, evacuată. În acel vid nu s-au repezit democrația liberală, ci forțe centrifuge: milițiile etnice din Transnistria, ambiguitatea nucleară din Kazahstan, liderii militari din Tadjikistan și primele tremurături ale insurecției islamiste din Valea Ferghana. Harta nu s-a simplificat s-a fracturat. Au apărut cincisprezece republici, dar și zeci de entități nerecunoscute, conflicte înghețate și suveranități contestate, fiecare o fisură în ordinea post-westphalian, fiecare un potențial canal pentru arme, narcotice sau contagiune ideologică.

După el a rămas frica și teroarea psihologică, și de ce nu... ceva mai cald. Să fie pace! ●